

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych jest bezprzedmiotowy.
- 2) W ramach postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych, strona pozwana poniesie własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2006 r. — Dimitrios Grammatikopoulos przeciwko OHIM**(Sprawa T-20/06)**

(2006/C 131/77)

Język skargi: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimitrios Grammatikopoulos [Przedstawiciel: adwokat Konstantinos Taoulas]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzny (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: National Academy of Recording Arts and Sciences (Santa Monica, Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji R 1062/2000-4 Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 sierpnia 2005 r. oraz uwzględnienie wniosku strony skarżącej dotyczącego rejestracji słownego oznaczenia GRAMMY w charakterze wspólnotowego znaku towarowego, ogólnie i w brzmieniu, w jakim został on złożony, lub ewentualnie w zmienionym brzmieniu zaproponowanym w skardze.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowne oznaczenie GRAMMY dla towarów z klas 25 i 28 — zgłoszenie nr 19 315

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprawie: National Academy of Recording Arts and Sciences

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Krajowy znak towarowy GRAMMY dla towarów z klas 9, 35, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania; odrzucenie wniosku o rejestrację

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 5 i art. 43 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94. Skarżący twierdzi, że rzeczywiście handlowe używanie znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie, nie zostało dowiedzione, i podważa zarazem dokonaną przez Izbę Odwoławczą ocenę, zgodnie z którą chodzi tutaj o znak towarowy cieszący się renomą.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2006 r. — General Química i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-85/06)**

(2006/C 131/78)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: General Química, S.A. (Lantarón, Álava, Hiszpania), Repsol Química, S.A. i Repsol YPF, S.A. (Madryt) (Przedstawiciele: adwokaci J. M. Jiménez Laiglesia i J. Jiménez Laiglesia)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. g), art. 1 lit. h) oraz art. 2. lit. d) niżej wymienionej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała Repsol Química i Repsol YPF za odpowiedzialne solidarnie za naruszenie art. 81 ust. 1 WE;

tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności uznania Repsol YPF za odpowiedzialną solidarnie;

- stwierdzenie nieważności art. 2. lit. d) niżej wymienionej decyzji w zakresie, w jakim Komisja ustaliła w niej kwotę grzywny w wysokości 3,38 miliona EUR;

tytułem ewentualnym, odpowiednie obniżenie kwoty nałożonej grzywny;

- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga została wniesiona na decyzję Komisji C(2005) 5592 wersja ostateczna z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.443 — Substancje chemiczne stosowane w przemyśle gumowym. Komisja w zaskarżonej decyzji uznała, że skarżące, a także inne przedsiębiorstwa, naruszyły art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 porozumienia o EOG ze względu na to, iż w latach 1999-2000 uczestniczyły one w systemie porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze substancji chemicznych stosowanych w przemyśle gumowym w EOG, które to porozumienia i praktyki polegały na ustalaniu cen i wymianie poufnych informacji. Komisja nałożyła za popełnienie tych naruszeń grzywnę, za którą skarżące odpowiadają solidarnie.

Swe żądania skarżące opierają na następujących zarzutach:

- popełnienie przez Komisję błędu w ocenie w związku z uznaniem Repsol YPF i Repsol Química za odpowiedzialne razem z General Química; ewentualnie, popełnienie błędu w ocenie i brak uzasadnienia w związku ze stwierdzeniem odpowiedzialności solidarnej Repsol YPF;
- popełnienie przez Komisję błędu w ocenie, brak uzasadnienia oraz naruszenie zasady proporcjonalności oraz zasady równego traktowania przy obliczaniu kary;
- popełnienie przez Komisję błędu w ocenie oraz braki w uzasadnieniu decyzji przy stosowaniu jej komunikatu w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2006 r. — Lebard przeciwko Komisji

(Sprawa T-89/06)

(2006/C 131/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Daniel Lebard (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciel(-e): M. de Guillenchmidt, adwokat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji sformułowanej w piśmie z dnia 16 stycznia 2006 r. skierowanym do D. Lebarda w sprawie oddalenia w imieniu Komisji żądania odwołania decyzji IV/M.1517,
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o zamknięciu sprawy dotyczącej koncentracji Rhodia i Albright & Wilson oraz Hoechst i Rhône-Poulenc, ponieważ te operacje nie są ze sobą związane,
- w konsekwencji stwierdzenie i orzeczenie, że także decyzja IV/M.1378 z 2004 r. jest nieważna,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji nr IV/M.1517 z dnia 13 lipca 1999 r. Komisja zezwoliła na koncentrację, wskutek której Rhodia SA miała przejąć całkowitą kontrolę nad spółką Albright & Wilson, której prezesem był skarżący w okresie od dnia 28 lipca 1999 r.

do dnia 14 października 1999 r. W decyzji nr IV/M.1378 z dnia 9 sierpnia 1999 r. Komisja zezwoliła także na koncentrację przedsiębiorstw Hoechst i Rhône-Poulenc. To ostatnie przedsiębiorstwo kontrolowało spółkę Rhodia, posiadając w niej 67,35 % udziałów. Niektóre zobowiązania dotyczące Rhodia (sprzedaż udziałów Rhône-Poulenc w Rhodia, utrzymanie dyrekcji niezależnej od dwóch przedsiębiorstw) zostały podjęte przez spółkę Rhône-Poulenc i załączone do decyzji nr IV/M.1378 w celu zapewnienia, aby te operacje nie miały szkodliwych skutków dla konkurencji. Skarżący skierował do Komisji kilka pism, w których poinformował ją o rzekomym niedotrzymaniu zobowiązań podjętych w ramach sprawy IV/M.1378 i zażądał wycofania decyzji nr IV/M.1517. Pismem z dnia 7 października 2005 r. Komisja odpowiedziała mu, wskazując, że nie planuje przedsięwziąć jakichkolwiek działań w związku z faktami, które zostały podane do jej wiadomości przez skarżącego i że postanowiła zamknąć sprawę. W odpowiedzi na pismo skarżącego gabinet przewodniczącego Komisji skierował do niego pismo opatrzone datą 16 stycznia 2006 r., potwierdzające poprzednie stanowisko Komisji przedstawione w piśmie z dnia 7 października 2005 r., tj. oddalenie żądania wycofania decyzji Komisji dotyczącej sprawy IV/M.1517. Niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności jest skierowana przeciwko rzekomej decyzji zawartej w piśmie Komisji z dnia 16 stycznia 2006 r.

Na poparcie swojej skargi skarżąca wysuwa następujące zarzuty.

W pierwszej kolejności, w ramach dopuszczalności swojej skargi, skarżący podnosi, że ma bezpośredni interes prawny jako adresat zaskarżonego pisma, które bezpośrednio i indywidualnie narusza jego interesy. Podnosi także, że pismo z dnia 16 stycznia 2006 r., które jest przedmiotem niniejszej skargi, nie może zostać uznane za akt, który jedynie potwierdza pismo z dnia 7 października 2005 r., ponieważ w międzyczasie pojawiła się nowa informacja, która w rozumieniu orzecznictwa wspólnotowego może zasadniczo zmienić okoliczności i warunki wydania wcześniejszego aktu. Skarżący czyni tym samym aluzję do pisma pani Kroes z dnia 12 stycznia 2006 r., skierowanego do posłów do Parlamentu Europejskiego, dotyczącego spornej koncentracji.

W drugiej kolejności skarżący na poparcie swoich żądań powołuje zarzuty dotyczące istoty sprawy. W pierwszym z nich, opartym na naruszeniu przepisów materialnoprawnych i proceduralnych z dziedziny konkurencji, skarżący zarzuca Komisji, że nie zbadała ona ponownie sprawy i że nie wykorzystywała swoich uprawnień do odwołania swojej późniejszej decyzji. W drugim z nich skarżący zarzuca nadużycie władzy, ponieważ Komisja nie utrzymała ścisłej kontroli nad koncentracjami, na które wcześniej zezwoliła, w trakcie ich realizacji.

Wreszcie skarżący wysuwa zarzut oparty na ochronie sądowej, która, jego zdaniem, przysługuje stronom koncentracji, a w szczególności kierownictwu przedsiębiorstwa uczestniczącego w koncentracji.